DIN TERMINOLOGIA ORNITOLOGICĂ
(cu referire la motivația semnelor glotice)

VASILE PAVEL

În procesul formării unităților lexicale, motivația ține de identificarea, reflectarea şi desemnarea obiectelor şi fenomenelor. De aceea, în chip firesc, în lexic se reflectă întreaga experiență umană, iar cuvintele, drept urmare, sunt memoria imaginilor. Aşa se face că un cuvânt nou apare pe baza unui cuvânt vechi. În timpul căutării numelui pentru un nou obiect, o necesitate în procesul comunicării, vorbitorul compară, involuntar, prin intermediul asociației de idei (asociația fiind proprietatea psihicului de a lega între ele mai multe imagini senzoriale, noțiuni etc.), noul obiect cu imaginea percepută anterior a vechiului obiect. Astfel este găsit semnul caracteristic comun pentru lucrurile omogene (sau aparent omogene). În consecință, este găsit şi cuvântul care denumeşte vechiul obiect. O astfel de vocabulă va servi, deci, atât pentru desemnarea semnului comun al lucrurilor comparate, grație percepției senzoriale, cât şi pentru denumirea noului obiect în întregime. Într-adevăr, percepția senzorială ne oferă obiectul, noțiunea – numele lui (G. Leibniz). A se compara: *ursoaică* „femela ursului” > *ursoaică* „coş la sobă, aşezat în poziție orizontală, în podul casei”, arie compactă în majoritatea graiurilor româneşti de la est de Prut (ALM II/1, 1972, h. 573).

Aşadar, inovațiile lexicale apar pe baza asocierii de contiguitate, de formă sau de funcție a lucrurilor. De aici rezultă crearea unor derivate semantice: *rânză* „dos de pernă” (*ibid*., h. 603, pct. 225, 226), derivate afixale: *gurar* „uşiță la plită” (*ibid.*, h. 561), sintagme nominative: *brâu de ploaie*, *brâul ciobanului* „curcubeu” (*ibid.*, h. 44), cuvinte compuse: *botgros* (pasăre).

Motivația cuvintelor face parte din procesul complex al nominației < fr. *nomination* „action de nommer, d’être nommé”, împrumut din lat. *nominatio* (v. *Dictionnaire génerale de la langue française*, vol. II, 1974, p. 1597), care constituie obiectul de studiu al onomasiologiei; această ştiință intersectează anumite aspecte ale motivației, o p r i m ă e t a p ă în procesul de creare a cuvintelor.

Existența a două tipuri de cuvinte – motivate şi nemotivate – caracterizează toate limbajele naturale umane. La început, semnul glotic este motivat. Cu timpul, multe cuvinte îşi pierd forma internă (motivul) şi devin opace, aparent, nemotivate. Cuvântul motivat are însuşirea de a trimite la un alt cuvânt. Cele nemotivate au doar facultatea de a se referi la lumea extraglotică. În forma internă descoperim

FD, XXXVII, Bucureşti, 2018, p. 115–121

BDD-A29391 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:05:09 UTC)

dezlegarea corectă a actului creator al numelui. Limbajul, afirmă W. von Humboldt, nu este *ergon* (produs), ci *energia* (activitate). Limba este activitate creatoare de semne. Această teză serveşte drept fundament epistemologic la cercetarea aspectului genetic onomasiologic al motivației în geolingvistică şi onomasiologie.

Atlasul limbilor Europei (*Atlas Linguarum Europae* = ALE) cuprinde hărți onomasiologice şi motivaționale, iar acestea din urmă constituie o inovație în geografia lingvistică europeană. Ulterior, hărți lingvistice motivaționale (sau de motivație), au apărut şi în *Atlasul lingvistic romanic* (*Atlas linguistique roman* = ALiR). ALE şi ALiR sunt atlase interpretative, unicele proiecte de cercetare de o asemenea anvergură. Redactarea hărților motivaționale este o metodă nouă de interpretare a datelor lexicale. Ea merge dincolo de „interesul pentru etimologie şi caută cauzele, motivația desemnării anumitor obiecte" (Viereck 2003–2004: 328). ALE şi ALiR deschid noi orizonturi pentru studiul contrastiv-tipologic al limbilor şi dialectelor europene. Fenomenul motivației este ilustrat, de exemplu, în baza hărții pentru denumirile curcubeului, alcătuită şi interpretată de lingvistul italian Mario Alinei (Alinei, 1977: 3–30).

Ocupându-se de acelaşi fenomen, Nicolae Saramandu şi Manuela Nevaci constată că în limbile europene, la originea motivației, în cazul termenilor pentru „spic", stau două tipuri de motivație:

1) „ascuțit, tăios", „țepos, spinos", tip caracteristic limbilor indo-europene, şi
2) „cap, capăt, proieminență, vârf", tip caracteristic, în general, limbilor neindo-europene (Saramandu, M. Nevaci 2005–2007: 221–228).

În baza hărții „Miriapod", alcătuită şi interpretată pentru ALiR, s-a constatat că, în limbile romanice din Europa, la originea motivației se află motivemul «animal» cu multe „perechi de picioare, lăbuțe"; cf. fr. *mille-pattes*, *millepieds*, it. *centogambe*, sp. *siemies*, cat. *centames* etc. [Pavel, Berejan 2001: 319–337].

Relevarea tipurilor de motivații poate fi urmărită şi în baza diverselor **sfere semantice**. Asemenea investigații, constituie, totodată, o problemă actuală a onomasiologiei şi a lingvisticii motivaționale.

În terminologia ornitologică românească, înregistrată în rețeaua punctelor cartografice din ALRR. Bas., III*, denumirile motivate prevalează (pentru starea actuală a graiurilor cercetate) sensibil asupra celor nemotivate. O serie de termeni moşteniți din latină (*corb*, *graur*, *mierlă*, *pasăre*, *păun*, *porumb*, *struț, sturz, vultur*) sau termeni împrumutați din diverse idiomuri (*cristel*, *dropie*, *gâscă*, *hulub*, *lişiță*, *pelican*, *şoim*, *uliu*), bine cunoscuți în graiurile de la est de Prut, sunt netransparenți. Prezentăm, mai întâi, tabloul de ansamblu al unor denumiri de păsări, în baza unui număr limitat de hărți lexicale, cuprinse în ALRR. Bas.

* Titlul este în formă de rezumat. Lucrarea însă mai include localități din nordul Maramureşului (pct. 1–4, ținutul Herța (pct. 14, 18, 20), de asemenea, din sud-estul Ucrainei, Caucaz şi din enclavele de peste Ural şi Marea Caspică.

BDD-A29391 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:05:09 UTC)

Harta 342 „Porumbel”. În majoritatea graiurilor cercetate a fost identificat termenul *hulub* < ucr. *holub*. Lexemul *porumb* (< lat. *polumbus*) formează arii restrânse, compacte, în Maramureşul de la nord de Tisa (pct. 1–4) şi în sud-vestul Basarabiei (pct. 206, 211, 214, 216–222), iar sporadic – în pct. 12, 18, (reg. Cernăuți). *Porumbel* e notat împreună cu *hulub* în pct. 5, 7, 115, 136, 171, 201, 213, 224.

Hărțile lingvistice arată, adesea, lupta dintre cuvintele vechi şi cele noi (desigur, în graiul vorbitorilor), felul în care este evitată omonimia sau este creat un cuvânt sau altul. În concepția lui J. Gilliéron, omonimia constituie o boală primejdioasă pentru cuvinte. *Atlasul lingvistic român* atestă extensiunea formei diminutivale *porumbel* (Columba), în Muntenia, pentru pasărea numită în Transilvania, Maramureş şi în sud-vestul Basarabiei *porumb*. Aria *porumbel* „hulub”, în Muntenia, se suprapune şi coincide, în mare parte, cu aria *porumb* „păpuşoi”. Este o dovadă, susține Sextil Puşcariu, LR, 201, că forma *porumbel* adoptată pentru pasăre, s-a generalizat pentru a se evita omonimia cu planta numită *porumb*.

Harta 343 „Ciocănitoare”. În majoritatea absolută a graiurilor daco-romane de la est de Prut, inclusiv în cele de la est de Bug, din Caucaz şi de la est de Marea Caspică şi de Ural, pentru denumirea acestei păsări agățătoare, de pădure, este utilizat, la fel ca în limba română literară, termenul *ciocănitoare* (< *ciocăni* + suf. *-(ă)toare*). Doar sporadic sunt înregistrate unitățile lexicale *doctorul pomilor* (pct. 211), *diatel* (< rus. *diatel*), *cucul țiganului* (pct. 150).

Harta 344 „Privighetoare”. Pentru denumirea acestui gen de pasăre călătoare insectivoră, în Basarabia, nordul Bucovinei şi în ținutul Herța, a fost înregistrat, într-o arie extinsă şi compactă, termenul literar *privighetoare* (< *priveghea* + suf. *-toare*), cu unele variante fonetice precum *privegătoare* (pct. 2, 3), *privichitoare* (pct. 123). În punctele de anchetă 19, 21 din nordul Bucovinei, 32, 33, 36, 40, 46 din nordul Basarabiei, în Transnistria, în localitățile dispersate, cu etnici români din sud-estul Ucrainei şi Ținutul Krasnodar din Federația Rusă (nord-vestul Caucazului), respectiva creație metaforică, prin care geniul românesc şi-a exprimat modul de a simți şi de a vedea lumea în zugrăvirea lucrurilor, a fost „strâmtorată” şi scoasă din uz de elementul lexical de origine est-slavă, *solovei*.

Harta 345 „Barză”. Termenul *barză*, moştenit din latina dunăreană, unde a fost împrumutat din dacomoezică (comp. alb. *baraẖë*) (SDELM 1972: 70), are curs în sud-vestul Basarabiei şi în pct. 7, 8, 138. În majoritatea graiurilor cercetate se întrebuințează cuvântul *cocostârc*, format prin contaminarea lui *coco*(*r*) cu *stârc* (*ibid*., p. 190). Izolat au fost notați termenii *pajură* (pct. 211, 223), *liliec* cu variantele *lelec*, *lelechi* (pct. 204, 213, 216, 220), termen cunoscut şi de etnicii bulgari (pct. 208).

Harta 346 „Bâtlan. Această pasăre mare de baltă, cu gâtul, ciocul şi picioarele lungi este denumită în vorbirea dialectală a românilor din spațiul estic *gâtlan* (în majoritatea graiurilor), *bâtlan* (< bg. *batlan*), pe linia de est a Prutului, *țaple* < rus. *țaplea* (pct. 34, 120, 190, 210, 213, 226), *pescar* (pct. 69), *juravel* < rus. *juraveli* „cocor” (pct. 234, 235).

BDD-A29391 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:05:09 UTC)

Harta 347 „Cocori”. Pentru aceste păsări, de obicei călătoare, care trec în zbor primăvara şi toamna, în formă de unghi, sunt utilizate variantele fonetice *cucoarî*, *cucoari*, *cocoari*, *cucori*, *cocori* (etimologie necunoscută), iar în unele puncte izolate termenii – *gâşte*, *~ sălbatice*, *~ de pădure*, *răți sălbatice*, *griori*.

Harta 348 „Nagâț”. Pasăre migratoare de baltă – *nagâțul* – nu este cunoscută la munte (pct. 1–4, 7, 9–11). Predomină termenul literar *nagâț*, de proveniență neclară. Izolat: *cucoş de baltă* (pct. 125), *pasărea turcului* (pct. 46), *pescar* (pct. 8, 82), *ciaica* < rus. *ceaica* „pescăruş” (pct. 82).

Harta 349 „Bufniță”. În graiurile din Basarabia, pentru pasărea mare, răpitoare, nocturnă, cu ochii bulbucați şi apropiați unul de altul (vede mai bine noaptea), prevalează răspândirea formației onomatopeice *buhnă*. În Transcarpatia şi în regiunea Cernăuți se întrebuințează varianta fonetică *buhă*. În graiurile de pe malul stâng al Nistrului, în pct. 12, 19 din nordul Bucovinei şi în unele sate din estul Basarabiei circulă derivatele *buhoace*, *puhace*, *puhaci, puhoaie* (amb.). Izolat mai sunt atestați termenii *cucuviaucă* (pct. 17, 21, 22, 24, 30, 31, 33, 158), *cucuveauă*, *cucuvea*, *huhurez*, *buhai*, *~ de baltă*, *budihaci*, *popuhai*, *boghi*. Etnicii bulgari (pct. 208) utilizează cuvântul *púcal*.

Harta 350 „Cucuvea”. Pentru această pasăre despre care se crede că „prevesteşte” moartea cuiva sau o altă nenorocire şi este mai mică în raport cu bufnița, s-au înregistrat variante regionale ale termenului literar *cucuvea*: *cucuveaucă*, *cucuveică* (cf. şi bg. *kukuveja*), care este cel mai răspândit, *cocove*, *cocoveau*. Deseori, *cucuveaua* este confundată cu bufnița. În consecință, pe această hartă constatăm unele unități lexicale întâlnite şi pe harta precedentă: *buduhoace, bufnă*, *buhă*, *puhoace*, *puhaci*, *sova* (< rus. *sova*).

Harta 351 „Uliu”. Pasărea mare care fură şi mănâncă găini este numită de către oamenii simpli din satele noastre în mod diferit, nu rareori fiind confundată cu alte păsări. Termenul literar *uliu*, de origine maghiară, este bine cunoscut în nordul Maramureşului, nordul Bucovinei şi în ținutul Herța, fiind notat în varianta fonetică *uli*. Mai rar, acest lexem este atestat şi în graiurile din partea centrală şi de nord a Basarabiei. Alte denumiri: *hultan*, *hultanaş*, *vindereu*, *gaie* (*caie*), *vrăbier*, *şoim*, *şereg*, *şúlie*, *şuleac*, *şulihar*, *şilică*, *brahnău*, *hrițâc*, *cioroi*, *rabiță*, *cabiță*, *săbier*, *curchineț*, *cóbit* etc.

Harta 353 „Vultur”. Păsării, mai mare decât uliul, care se hrăneşte cu animale vii şi cu hoituri, în graiurile cercetate i se zice *vultur* (< lat. *vultur*), ca în limba literară sau în varianta fonetică *hultur*, dar predomină augmentativul *vultan* (cu variantele fonetice *hultan*, *ultan*), *hultănoi*. Alte denumiri: *ariol/ oriol, bulihar*, *bulihăroi*, *cartal*, *crăncău*, *pajură*.

Bineînțeles, numărul păsărilor cunoscute (şi denumirile corespunzătoare) este cu mult mai mare. Sunt păsări sedentare şi migratoare, care trec prin regiunile noastre. Speciile mai însemnate sunt descrise de ornitologul Ion Ganea (Ganea 1961). Alături de denumirile ştiințifice şi literare corespunzătoare pentru diverse specii de păsări, autorul prezintă, deseori, şi termeni din graiul viu moldovenesc, reprezentând elemente regionale specifice.

BDD-A29391 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:05:09 UTC)

În expunerea de mai jos a tipurilor de termeni ornitologici motivați intră nu doar denumirile cuprinse în hărțile lingvistice la care ne-am referit *supra*, ci şi o serie de vocabule pe care le-am înregistrat suplimentar în anchetele dialectale dintre anii 1971–1983 (materiale păstrate în Arhiva Sectorului de dialectologie al Institutului de Filologie din Chişinău).

Cercetările de teren au confirmat faptul că oamenii de la țară cunosc foarte bine păsările. Având un fin simț al observației, totodată, ci cunosc mediul de viață al păsărilor, trăsăturile lor fizice, comportamentul, coloritul penajului, ciripitul fermecător. Multor păsări li s-au creat legende. Porumbelul este simbolul păcii. Există şi superstiții. Unii dintre cei care aud glasul pupezei, înainte de cel al cucului, sunt cuprinşi de sentimentul dezamăgirii şi al tristeței. Despre cucuvea în popor se spune că onomatopeia *cucu-veau*, *cucu-veau* prevesteşte moartea. În schimb, privighetoarea farmecă prin cântecul ei şi este considerată cântăreața livezilor şi a pădurilor noastre. Trilurile ciocârliei, foarte variate şi melodioase, au făcut să apară melodia populară „Ciocârlia".

Ținând cont de tipul motivației unităților de nominație, distingem următoarele denumiri ornitologice populare sau dialectale:

• Termeni onomatopeici, care, prin elementele sonore, imită glasul păsării: *cronc*, *croncan*, *croncău* „Corvus corax" – corb; *bufă*, *bufnă* „Bubo bubo" – bufniță; *pehit*, „Vannelus vanelus" – nagâț; *pup* „Upupa epops" – pupăză; *țiriuiac* „Luscinia" – privighetoare. Aceste elemente lexicale au o arie de circulație restrânsă. Unele cuvinte sunt percepute ca denumiri motivate, care au provenit din formații onomatopeice: *huhurez* < *huhura* + suf. -ez (cf. DA, MDA, DEX s.v.; prin derivare postverbală: *huhurez* < *huhureza*: Mărgărit, 2010: 104); *pupăză*, termen moştenit din latina dunăreană, unde a fost împrumutat din daco-moezică (SDELM 1978: 342), al cărei cântec poate fi redat prin segmentele sonore *up-up-up-up*; *cuc* < lat. *cucus*, fiecare dintre noi cunoscând această pasăre după sunetele reduplicate *cu-cu*, *cu-cu*; *turturea* < lat. *turturella*, recunoscută şi după secvențele repetitive *tur… tur*, *tur-turr*.

• Denumiri generate de locul unde pasărea îşi duce viața: *dumbrăveancă*: îşi face cuibul prin livezi şi *dumbrăvi*, de unde îi vine şi numele; *fundac*(*ul*), *cufundar*(*ul*), pasăre mai mică decât gâsca, pe suprafața apei, pare a fi o plută, care saltă după jocul valurilor; în părțile noastre apare prin octombrie, este foarte frumoasă şi *se cufundă* mereu în apă după peşte (Ganea, 1961: 57); *buhai*(*ul*) *de baltă* îşi justifică numele după „buhăitul răguşit", care pare a fi „un strigăt într-un butoi deşert" (*ibidem*, p. 82); *pietrar*(*ul*) „pietroşel sur", îşi face cuibul printre *pietre*.

• Termeni care indică hrana definitorie pentru pasăre, excelând prin transparență lexicală deplină: *cânipar* „Carduelis cannabina" – lit. *cânepar*: se hrăneşte cu semințele plantei de la care şi-a tras numele; *albinar*, *albinărel* „Marops apiaster" – prigorie a cărei hrană constă din *albine* şi *viespi*; *şerpar*, pasăre răpitoare, care se hrăneşte mai ales cu *şerpi* (sau caută hrana printre *şerpi, şopârle* şi *broaşte*); *pescăruş*, nume dat mai multor specii de păsări, care trăiesc pe

BDD-A29391 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:05:09 UTC)

lângă ape şi se hrănesc cu *peşte*; *muscar*(*ul*) „Muscicapa”, pasăre migratoare insectivoră axată pe o anumită insectă, după cum indică derivatul; *viespar* „albinărel”; *uliul găinilor*, pasăre de pradă care atacă pui şi găini.

• Denumiri create după culoarea penajului sau după alte semne exterioare: *jiletcar*, *cioroi cu jiletcă* „coţofană”; *ţigănuş* „sitar negru”; *botgros* „pasăre mică, cu penele roşcate pe piept, şi brune pe restul corpului, cu ciocul conic, gros şi tare”. Pasărea din ordinul picioroangelor, cu gâtul şi cu ciocul lung e numită *gâtlan*, *gâtlănaş*, lit. *bâtlănaş*.

• Creaţii metaforice, ale căror motivaţii ne amintesc de ciripitul păsării, asemănător cu sunetele unui instrument: *fluierar*, *fluieraş* „sticlete”. Şi cuvântul *ciobănaş* „sticlete” este o metaforă.

• Termeni motivaţi, având la origine comportarea şi mişcările pe care le execută păsările: *codobatură* „pasăre migratoare mică, cu coada lungă, mereu în mişcare”; *ciocănitoare* „ghionoaie”, pasăre agăţătoare de pădure, cu cioc de formă conică, puternic, care, în căutare de hrană, *ciocăneşte* coaja copacilor, distrugând insectele dăunătoare şi larvele lor.

Cei mai cunoscuţi termeni motivaţi, cu o largă răspândire în graiurile descrise, sunt: *botgros, bufă*, *ciocănitoare, cufundar, cuc, dumbrăveancă, gâtlan, huhurez, pescăruş, pupăză, turturică* etc.

În cadrul sferei semantice ornitologice se constată astfel câteva tipuri de motivaţii, dintre care cel mai răspândit îl reprezintă cel onomatopeic.

Relevarea tipurilor de motivaţii poate fi urmărită în temeiul *diverselor sfere semantice* şi în cadrul mai multor limbi. Existenţa a două tipuri de cuvinte – motivate şi nemotivate – constituie o trăsătură tipologică universală.

La început, semnul este motivat, dar, cu timpul, multe cuvinte devin opace, pierzându-şi forma internă. Este important să reţinem că „motivarea unui semn lingvistic nu se află în opoziţie cu arbitrarul său, atâta vreme cât alegerea unui anumit motiv nu este obligatorie” (Viereck, *op. cit.*, p. 328). Cu alte cuvinte, semnificatul este legat arbitrar de semnificant. În schimb, conceptul este dependent de denotat.

Arbitrarul semnului lingvistic este o noţiune fundamentală şi de maximă generalitate. Această facultate a semnelor limbii a necesitat investigaţii profunde în strânsă legătură cu *motivarea cuvintelor* în momentul creării lor, proces complex al identificării, reflectării şi desemnării lucrurilor, altfel spus, al *nominaţiei*.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE

Alinei = Mario Alinei, *Theoretical aspects of lexical motivation*. În: *Svenska Landsmål och Svenski Folkliv*, 1995, nr. 118 (321), p. 1–10.

ALM II/1. = *Atlasul lingvistic moldovenesc*, vol. II, partea 2. Lexicul: *Casa. Obiectele de uz casnic*, de Victor Comarniţchi. Chişinău, [Editura] „Cartea Moldovenească”, 1972.

BDD-A29391 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:05:09 UTC)

ALRR. Bas. III. = *Atlasul lingvistic român pe regiuni*. *Basarabia*, *nordul Bucovinei*, *Transnistria*, vol. III, de Vasile Pavel, Valeriu Sclifos, Constantin Strugăreanu. Chişinău, Tipografia Centrală, 2002.
Ganea = Ion Ganea, *Păsările noastre*. Chişinău, [Editura] „Cartea Moldovenească", 1961.
Mărgărit 2010 = Iulia Mărgărit, *Noi comentarii etimologice şi semantice*. „Etymologica" 28, Bucureşti, Editura Academiei Române.
Pavel, Berejan 2001 = Vasile Pavel, Silviu Berejan, *Les designations du mille-pattes*, în *Atlas lingvistic roman* (ALiR), vol. II a. Commentaries. Roma, Instituto Poligrafico e Lecca della Stato, Libreria dello Stato, 2001, p. 319–337.
Puşcariu, LR = Sextil Puşcariu, *Limba română*, vol. I. Privire generală. Bucureşti, Editura pentru Literatură şi Artă „Regele Carol II", 1940.
Saramandu, Nevaci = Nicolae Saramandu, Manuela Nevaci, *Hărți lingvistice motivaționale*, în *Fonetică şi dialectologie*, XXIV–XXVI, 2005–2007, p. 221–228.
SDELM. = *Scurt dicționar etimologic al limbii moldoveneşti*. Redactat de N. Raievschi şi M. Gabinschi. Chişinău, Redacția Enciclopediei Sovietice Moldoveneşti, 1978.
Viereck 2003–2004: = Wolfgang Vierek, *Atlasul limbilor Europei* (*Atlas Linguarum Europae*), în *Fonetică şi dialectologie*, XXIII, p. 327–332.

SUR LA TERMINOLOGIE ORNITHOLOGIQUE (À REFERENCE À LA MOTIVATION DES SIGNES GLOTHIQUES)

RÉSUMÉ

L'auteur poursuit quelques dénominations de la terminologie ornithologique roumaine pour illustrer la motivation comme partie du processus complexe de la nomination. Pour la documentation a employé les cartes des volumes *Atlasul limbilor Europei* et *Atlasul lingvistic romanic*.

Eu guise de conclusion, dans la sphère sémantique ornithologique le plus repandu type de motivation est constitué par celui onomatopéique.

Institutul de Filologie din Chişinău
Bulevardul Ştefan cel Mare şi Sfînt 1,
Chişinău 2001, Moldova

BDD-A29391 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:05:09 UTC)